

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. június 03. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2019. szeptember 27. napján kihirdetett 43.Kb.84/2019/16. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben a lefokozás katonai büntetés kiszabását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

-] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. szeptember 27. napján kihirdetett 43.Kb.84/2019/16. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért - halmazati büntetésül - 5 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 1 évi próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy végrehajtás esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette és kötelezte 128.068 Ft büntügyi költség megfizetésére. A további 347.708 Ft költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.
-] Az ügyész a kihirdetett elsőfokú ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője a nyilatkozattételre egyaránt három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül mindketten fellebbezést jelentettek be felmentés érdekében.
-] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.30/2020/2. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét akként változtassa meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott lefokozás katonai büntetést mellőzze, valamint a bünteteskiszabási körülményeket egészítse ki. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. A másodfokú ügyészség átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat megfelelően értékelte, és mérlegeléssel állapított meg tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a katonai tanács okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Érvelése szerint a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések lényegében a bizonyítékok újraértékelésére irányulnak, így eredményre nem vezethetnek. A

másodfokú

-] ügyészség további súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni, hogy a vádlott bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan bűncselekményt valósított meg, amelyeket megakadályozni lett volna köteles. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mind a tartamára, mind a próbaidőre történő felfüggesztésre figyelemmel eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető. Álláspontja szerint méltányosan járt el a katonai tanács, amikor **vádlottat** előzetes bírósági mentesítésben részesítette, tévedett azonban, amikor a vádlottat lefokozás katonai büntetésre is ítélte. Ez a büntetés csak akkor alkalmazható, ha a büntetőjogi értelemben vett katona rendfokozattal vagy címzetes rendfokozattal rendelkezik. A vádlott azonban leszerelését követően már nem bír rendfokozattal. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott leszereléséről szóló személyügyi parancs külön tartalmazza azt, hogy a vádlott egyenruha és rendfokozat viselésére nem jogosult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a bűnügyi költség megosztott viseléséről szóló ítéleti rendelkezés a törvényi előírásnak megfelel.
-] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását. Ebben a védelem felmentése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor megállapította, hogy a vádlottal egy szolgálati helyen lévő rendőrök vallomásai nem elfogulatlanok, ezért azokra tényállást nem lehet alapítani. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a sértett vallomását kell elfogadni, majd ebből következően azt, hogy kizárólag a vádlott bántalmazhatta a sértettet. Az első bírói következtetést cáfolja az, hogy a tanúként kihallgatott rendőrök nem ugyanazon egységek tagjai voltak, továbbá az, hogy vallomásaik között ellentmondás nem volt, azok egymást alátámasztották. Utalt továbbá arra, hogy a fenti rendőrök tanúként a törvényes figyelmeztetések elhangzását követően tettek vallomást. A felismerésre bemutatás eredményének túlzott figyelembevételét kifogásolva hivatkozott arra, hogy a sértett a vádlottat ismerte, hiszen ő korábban két alkalommal is intézkedett vele szemben. Ilyen alapon nem kizárható, hogy szándékosan, rosszindulatból akarta kiválasztani a vádlottat. Hivatkozott továbbá a védő arra, hogy a sértett által a bántalmazó személyére adott személyleírás nem csupán a vádlottra, hanem más rendőrré is igaz lehetett. Álláspontja szerint a sértett életvezetéséből adódóan nem kizárt, hogy a sérüléseit már a rendőri intézkedést megelőzően, akár 2-3 nappal korábban is szerezhette. Ezért arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a kihallgatott rendőr tanúk vallomását fogadja el, mint elfogultságtól mentes és következetes, tárgyilagos, aggálytalan vallomásokat, és ennek, valamint az egyéb kétséges bizonyíték, különösen az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglalt megállapítás alapján a vádlottat mentse fel az ellene emelt vádak alól.
-] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 82. § (1) bekezdése, a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta felül.
-] A Budapesti Nyomozó Ügyészség a 2011. március 09. napján kelt Nyom.1400/2009/1-I. számú vádiratában a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 225. §-ába ütköző hivatali visszaélés büntetével és a 170. § (2) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntetével vádolta. A Fővárosi Bíróság a 2011. december 09. napján kelt 10.B.302/2011/11. számú ítéletében a vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette. A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2012. november 15. napján kelt 2.Bf.222/2012/6.

számú végzésével az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Ezt követően a Fővárosi Törvényszék a 2014. január 08. napján kelt 6.B.6/2013/48. számú végzésével a büntetőeljárást felfüggesztette. A végzés ellen benyújtott ügyészi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2014. február 11. napján kelt 2.Bpkf.10.123/2014/3. számú végzésével az eljárást felfüggesztő végzést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására utasította. Ezután a Fővárosi Törvényszék a 2014. május 28. napján kelt és június 1. napján jogerőre emelkedett 6.B.305/2014/2. számú végzésével a büntetőeljárást ismét felfüggesztette, majd az eljárást 2018. június 07. napjától folytatta. A Fővárosi Törvényszék a 2018. december 04. napján kihirdetett 6.B.700/2018/7. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a vádirati minősítés szerinti bűncselekményekben és ezért - halmazati büntetésül - 350 napi tétel, napi tételenként 800 Ft, összesen 280.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2019. május 16. napján kelt 4.Bf.17/2019/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 608. § (1) bekezdés c) pontja alapján - mert a bíróság katonai büntetőeljárásra tartozó ügyet bírált el - hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsát utasította új eljárás lefolytatására.

-] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a vádlottat és a tanúkat a törvényes figyelmeztetéseket követően hallgatta ki, a további tanúk vallomásait, az igazságügyi orvosszakértői véleményt, valamint az egyéb bizonyítékokat szintén az eljárási törvényben előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Az első megismételt eljárás során eljáró Fővárosi Bíróság minden törvényes eszközt igénybe vett az időközben Egyiptomba visszaköltözött sértett felkutatása érdekében, de próbálkozása nem vezetett eredményre. A hozzátartozó közlése alapján a sértett meghalt, azonban ennek okirati igazolására nem került sor. A katonai tanács a Be. 527. § (1) bekezdés a./ pontja alapján törvényesen a sértett nyomozás során tett vallomását tette a bizonyítás anyagává. Az egyéb eljárási szabályokat is betartotta, az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem hivatkoztak.
-] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn. Ezen vallomásában tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint ugyan a kérdéses időben szolgálatban volt és a rendőrkapitányságon tartózkodott, azonban nem találkozott a sértettel. Utalt azonban arra, hogy korábban már intézkedett a sértettel szemben, aki annak módját kifogásolta.
-] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor a vádlott védekezésével, valamint az azt alátámasztó tanúvallomásokkal szemben a tényállást a sértett nyomozás során tett vallomása, **tanú1** tanú vallomása, az orvosi dokumentációk, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai, a fogdán készült letéti jegyzőkönyvek, **tanú2** tolmács tárgyaláson tett vallomása, és a felismerésre bemutatás adatai alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal második bekezdésétől a 6. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául.
- 0] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a sértettet előállító rendőrök elmondása szerint a rendőrkapitányságra történő bekísérés során sérülés nem történt. A sértett a vádlottat fényképről történő felismerésre bemutatás során kiválasztotta, azt megelőzően tökéletes

személyleírást adott. Az elsőfokú bíróság a vádlottat a sértetti vallomás alapján meg tudta különböztetni hasonló testalkatú kollégájától a rendfokozati jelzés alapján. A sértett cellatársa arról számolt be, hogy a sértett már fájlalta a vállát, amikor elhelyezésre került a fogdába, bántalmazásra panaszkodott és ő ennek megfelelő zajokat hallott a fogdába helyezést megelőzően. A sértettet a Gyorskocsi utcába szállító rendőrök arról számoltak be, hogy a sértett a gépjárműben már a vállát fájlalta, és őt erre figyelemmel nem is fogadták be. Az orvosi vizsgálat eredménye alátámasztotta a sértettnek a bántalmazásáról szóló nyilatkozatát, az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai a bántalmazás módja tekintetében alátámasztották a sértetti vallomást, és kizárták azt a lehetőséget, hogy a sérülést az előállítás során a Készenléti Rendőrség tagjai okozták volna. A sértett fogdába helyezésekor a letéti jegyzőkönyve kitöltésénél tapasztalható hiányosságok szintén a sértett által előadottakat támasztották alá. A fenti körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást nem a vádlott védekezésére, hanem a nyomozás során tett sértetti vallomásra alapozta.

- 1] A vádlott és védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezés nem alapos.
- 2] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.
- 3] A vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. A védő fellebbezése írásbeli indokolásában csak áttételesen utalt, de ténylegesen nem hivatkozott egyetlen nevesített megalapozatlansági okra sem. Megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta, nem látott lehetőséget eltérő tényállás megállapítására. Mivel a fellebbezések az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadták, a Be. 591. § (1) bekezdésében és a Be. 593. § (2) bekezdésében meghatározott felülmérlegelés tilalmára figyelemmel, azok eredményre nem vezethettek.
- 4] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor **vádlott** bűnösségét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntetében, valamint a Btk. 305. § c) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntetében állapította meg.
- 5] A katonai tanács ítélete 6. és 7. oldalain kellő részletességgel, a kialakult bírói gyakorlatra, a Legfelsőbb Bíróság által közzétett eseti döntésekre hivatkozva fejtette ki a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi állásponttal.
- 6] Nem tévedett a katonai tanács akkor sem, amikor az alkalmazandó büntető jogszabály tekintetében a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján úgy foglalt állást, hogy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazta, figyelemmel arra, hogy utóbbi jogszabály a feltételes szabadságra bocsátás szempontjából a vádlottra nézve kedvezőbb rendelkezést tartalmaz.
- 7] A Fővárosi Törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és nem tévedett, amikor **vádlottal** szemben a rendelkező részben írt szabadságvesztés büntetést szabta ki. A súlyosabb bűncselekményre előírt büntetési tétel

felső határát mintegy kétszeresen meghaladó időmúlásra figyelemmel indokolt volt a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával történő büntetéskiszabás. Törvényes a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata is. A vádlott különösen a bűncselekmények konkrét megvalósulási körülményei tekintetében jelentős tárgyi súlyú, nagyobb társadalomra veszélyességű bűncselekményeket követett el, azonban nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott javára jelentkező nagyobb számú és jelentős súlyú enyhítő körülményre, így a bekövetkezett időmúlásra, két kiskorú gyermek eltartására, a pozitív parancsnoki jellemzésére, valamint arra a körülményre figyelemmel, hogy a vádlott szolgálati viszonya már megszűnt, a jövőben hivatali minőségben bűncselekményt már nem követhet el, lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetés 1 évi próbaidőre történő felfüggesztésére. A katonai tanács által kiszabott szabadságvesztés büntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. Az eljárás ilyen mértékű elhúzódása mellett a vádlott előzetes mentesítésben történő részesítése nem kifogásolható és törvényes a szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezés is.

- 8] Tévedett azonban az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottal szemben lefokozás katonai büntetést szabott ki. A másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, hogy a vádlott szolgálati viszonya megszüntetésekor a rendfokozatát elveszítette. A szolgálati viszony megszüntetésének oka a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 80. § (1) bekezdés c) pontja, valamint 82. § (1) bekezdés g) pontja szerinti nyilatkozatok, tehát az, hogy a vádlott a kifogástalan életvitele ellenőrzéséhez történt írásos hozzájárulását visszavonta. Esetében a továbbiakban nem volt ellenőrizhető a szolgálati viszonya fennállásának egyik alapvető feltétele, így az a törvény erejénél fogva megszűnt 2019. június 27. napján. A szolgálati viszony megszüntetéséről szóló személyügyi parancs maga rendelkezik arról, hogy a vádlott egyenruha viselésére, rendfokozat használatára nem jogosult. Az elsőfokú ítélet kihirdetésének idején tehát a vádlott rendfokozattal már nem rendelkezett, lefokozásának nem volt helye. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott lefokozás katonai büntetést mellőzte. Ez a rendelkezés megfelel a Kúria által a BH 2015.183. számú eseti döntésében kifejtett álláspontnak.
- 9] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.
- 0] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest 2020 június 03.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2020. június 03.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke